

להתלהב

הלימוד היומי בכפרי חסידות

לשבוע הבעל"ט
ספה"ק יושר דברי אמת

יום	סימן
ראשון	כה [ב]
שני	כו
שלישי	כז
רביעי	כח
חמישי	כט

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

0722 531 385
646 518 1014

השבוע בקו
כל רודפיה השיגה
ניתן להאזין לשיעורים מובחרים
מהות ועבודת ימי בין המצרים
ספרי חסידים המספרים על שיעור
בשלושה ח"ו

פרשת מטות מסעי תשפ"ג / גליון רס"ד

דוח אפנו נקודה מתוך דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה **דיבורי חסידות**

ענין האבילות על החורבן הוא שלא להשתקע בהבלי העולם, ולהזדכך להיות כלי ראוי לגאולה

בעדמנו בימי בין המצרים, עלינו להתבונן מהי ענין ההתאבלות על בית המקדש שחרב, עד כדי כך שאמרו חז"ל (תענית ל) על הפסוק 'שישו איתה משובש כל המתאבלים עליה (ישעי' סו, ט), כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה.

ולכאורה יפלא האם מי שמתנהג כל תהלוכו על פי תורה, ומקיים תורה ומצוות כהלכתו, ורק אינו מתאבל על ירושלים לא יזכה לראות בשמחתה ח"ו, למה עונשו כל כך?

בספה"ק 'קדושת לוי' (לקוטים אבות) מבאר דכשיהודי מתאבל על חסרון ביהמ"ק וקדושת ירושלים, נעשה בכך כלי ראוי לקדושתה, וזה מזככו להיות ראוי לקדושתה. משל לבן מלך ששלחו אביו מפניו בעבור חטאיו, אוי אם יתרגל המרחקים לנימוסי הכפריים, אז אפילו אם יחזירו המלך להיכלו, לא יחזור לנימוסי המלך כי כבר אין לו רצון לחיות כן. אבל אם גם במרחקים לא יניח עצמו להתרגל למצבו, ולא יצטער ויתאבל על מצבו, אז מיד כאשר יחזירו המלך, יחזור לנימוסי המלך כקדמותו. זהו כל המתאבל על ירושלים, זוכה - מלשון זיכור, שנזדכך - רואה בשמחתה. עכתי"ד.

והענין הוא דכאנו נמצאים בגלות דהיינו שהנשמה הק' שבקרבו אינו מאיר כדבעי, והקשר והחיבור בינינו לבין אבינו שבשמים אינו בגלוי אלא בהסתה, אז עבודתנו הוא לעורר בקרבנו צער ואבל על המצב, ולהתבונן בגודל החביבות והחיבור שהיה לנו בזמן בית המקדש, שהקרת הקרבנות היה מעלה כל מציאותנו ומציאות כל הבריאה אל השי"ת, וכך היה גילוי כבוד שמים.

ועל זה אנו מתאבלים ואין אנו מסתפקים ומסכימים למצב זו של חוסר החיבור וקשר עם השי"ת, ובוה מתעורר תשוקת הנשמה להשי"ת, כמו שאמר דוד המלך 'צמאה לך נפשי כמה לך בשרי בארץ ציה ועייף בלי מים' (תהלים סו, ב), וזה מוכך את האדם מפני שתשוקת הנשמה מכניע את תשוקות ותאוות הגוף, ובוה אנו נעשים כלים ראויים להקשר וחיבור שיהיה בבית המקדש, וזוכה לשמחת ירושלים.

ומוסיף ב'קדושת לוי' שעל ידי הצער על מצבינו אנו והתשוקה להתגלות הקדושה, אנו זוכים כבר עכשיו למעין הארת בית המקדש וירושלים, וזה כוונת חז"ל 'זוכה ורואה בשמחתה' לשון הוה, שנזדכך ורואה כבר עכשיו. והענין הוא כמו שנתבאר בהתעוררות התשוקה להשי"ת מוכך אותנו ומחבר אותנו להשי"ת.

מקור: רעוא דרעיון תשע"ז; הדעה והדיבור שמי"ז

גלות של גאולה

"למה הם כל כך מרחקים אותי?!", חשב והזניח את לימודיו בישיבה, באותה שעה בדיוק שבמקום אחר אי שם במקומם ישבו הוריו ובכו מגעגועים לבנם

ביותר לישראל.

להאיר את הכאב

שלושת השבועות האלו יכולים להיות שבועות של כאב, של יאוש. אנחנו תקועים בארץ לא זרועה, הורחקנו משולחן אבינו, יש לך יאוש גדול מזה! נכון, אנו מאמינים "בכל יום שיבוא", אבל אנחנו לא חיים עם הציפייה הזאת. אנחנו לא חיים חיי גאולה. נראה שהשלמנו עם הגלות, והכאב הוא כאב של יאוש.

אולם ה'קדושת לוי' בא ומאיר את הכאב. הכאב הוא כאב מסוג אחר: אנחנו יודעים שכל הגלות באה כטובה ואהבה אלינו, כהכנה לגאולה, ואנחנו רק משתוקקים לגלות זאת. שלא נתפוס את הגלות בצורתה החיצונית, שלא נתרחק, אלא שנדע מהי פנימיות הגלות וננסה לגלות את האהבה הזאת, להכין את עצמנו לגאולה.

כמו במשל, ברור שאם יצחק'ל היה חכם, בוודאי שכבן היה כואב את המרחק מהוריו, אבל היה רואה בתוך המרחק את גודל האהבה, והוא לא היה משתקע בגלות אלא משתוקק ומכין את עצמו לרגע שבו יחזור להריו כגאון. הרי זו כל המטרה שגלה לכאן. כך גם אנחנו, הן בגלות הכללית והן בכל גלות פרטית, בכל קושי ונסיון, הרי עם תפיסה נכונה של מהות הגלות, אנחנו בגלות אחרת - אנחנו מבינים שאנו מתמודדים עם הקושי והנסיון כדי להכין את הגאולה. וכך אנו בעצם נגאלים.

ביאור הכתובים

בכך מפרש ה'קדושת לוי' את הכתוב באיכה "דוב אורב הוא לי ארי במסתרים". זה נראה כדוב אורב, אבל באמת זה אריה, שהוא צד ימין במרכבה הרומז למידת החסד.

כי "הכוונה של הצרה הגלות והחורבן בית המקדש הוא רק חסד על ישראל". ה'אמרי נועם' גם מפרש בזה את הכתוב בפרשתנו "ויצא הגבול זפרונה והיו תוצאותיו חצר עינין זה יהיה לכם גבול צפון". כי מה שיצאנו מגבולות הארץ ונתפרזנו בין האמת, היא מצד פורונו (זפרון לשון פורון) של השי"ת וממקור ה'רחמים' - גימטריא 'חצר', ומענינו הפקיעה על עמו, רק שהרחמים צפונים.

ואם ישאל השואל: הרי לכאורה הגלות היא בגלל החטאים, והתשובה היא הא גופא. מה שאנחנו טועים ומרגישים שהגלות היא ריחוק, זהו בגלל החטאים. וכן גם אריכות הגלות היא בגלל החטאים, אך עצם הגלות כל כולה חסד ואהבה ומטרתה להכין אותנו לגאולה. הבה נתכונן.

ההורים הנרגשים עמדו בנמל וצפו בספינה ההולכת המרחקת. געגועים צובטים את לבם, אבל הם שמחים עבור יצחק'ל העילוי שלהם שגולה למקום תורה באירופה, שם יצמח מן הסתם לגאון אדיר, לפי כשרונותיו הברוכים.

על הספינה, במרחק כמה קילומטרים, עמד יצחק'ל ובכה מכאב. "אבי ואמי עובוני" - חשב לעצמו - "הם זורקים אותי מהבית ומגלים אותי לארץ לא זרועה". גם כשהגיע לישיבה ומצא את עצמו בודד ומתמודד עם קשיים כה רבים, הוא כאב על הוריו שהפקירו אותו, הרחיקוהו ושלחוהו אל הלא נודע, והוא כבר לא יודע אם הוא יחזור פעם הביתה.

"למה הם כל כך מרחקים אותי?!", חשב והזניח את לימודיו בישיבה, מחוסר תקווה לאיזה עתיד, באותה שעה בדיוק שבמקום אחר אי שם במקומם ישבו הוריו ובכו מגעגועים לבנם, ורק התנחמו בכך שלאחר תקופת הישיבה הוא יחזור אליהם כגאון...

שלוש טעויות

יש לנו שלוש טעויות בתפיסת מציאות הגלות, שמקשות עלינו את עול הגלות יותר ממה שהיא: א. אנחנו חושבים שהגלות היא ריחוק. ב. אנחנו לא תופסים שהגלות היא הכנה לגאולה. ג. אנחנו לא מרגישים שזה רק מעבר וזה רק זמני. לכן אנחנו משלימים עם הגלות, לא מתכוננים ולא משתוקקים לגאולה, וגם מזניחים את עצמנו.

אלו הטעויות של יצחק'ל, והן תלויות זו בזו. בגלל שהוא לא מבין שהוא באירופה כדי להיות גאון, הוא לא מבין שזה לא ריחוק אלא קירוב גדול ביותר (הוריו חונקים את געגועיהם רק כדי שלו יהיה טוב יותר), והוא גם לא מרגיש שיהיה לזה סוף. הוא חושב שסתם הורחק מהבית, אז למה שבכל יום יקורב שוב? ולכן הוא מזניח את עצמו, וכך בעצם אנחנו גם טועים.

ספרי החסידות שמאירים לנו את מציאות החיים, גם מאירים לנו את מציאות הגלות, וכך היא לשון קדשו של ה'קדושת לוי': "הכלל, זה שהשם יתברך חריב את בית תפארתו ואנחנו ישראל בגלות, הכל הוא בודאי טובה לישראל, כי בודאי ירחם ה' עלינו יותר ויותר ויבנה בית מקדשו ביתר שאת ויתר עז. ונמצא מה שראה עכשיו הגלות לא טוב, אבל באמת להקדוש ברוך הוא נגלה כל הנסתרים שהכל הוא טובה לישראל". אנחנו לא גליונו סתם, וחורבן בית המקדש לא היה רק עונש. הכל זה הכנה כדי להגיע ל"יתר שאת יתר עוז", לבית המקדש השלישי ולהתגלות אלקותו יתברך עלינו - זו מטרת הגלות, ולכן זוהי הטובה והאהבה הגדולה

רב לך שַׁבַּת

איך מרגישים את ה'עולם הבא' בשבת? ומה אם כן המקום דווקא אז ל'אכילה' הגשמית? ואיך זה קשור למעלת השבתות של בין המצרים?

לאדם שלא להכניס את ידו לאש, מה יהיה שכרו כאשר יקיים את הציווי? השכר יהיה שלא תשרף ידו. ובעצם לא יעלה על דעתו בכלל לבקש שכר על זה, כי כמו שלא יעלה על דעתו לבקש שכר כאשר מצוים עליו לקבל תענוגים נפלאים, כי זה עצמו השכר הכי גדול, כך הציווי והאזהרה שלא להמית ולצער את עצמו זה עצמו השכר הכי גדול שנשמר וניצל מהמוות והצער.

אברהם יצחק: ומה אם כן קרה אחר החטא?

משפיע: כי החטא הרי גרם שהגוף אינו מאוחד עם הנשמה ונעשה דבר נפרד לעצמו, ועתה אינו מרגיש לא את התענוג הנפלא של התקרבות להש"ת, ולא את הצער הנורא של ההתרחקות והפירוד ממקור החיים, ולכן הוא אמנם מקיים את מה שציוו אותו, עושה את מה שציוו אותו לעשות ונשמר ממה שציוו אותו שלא לעשות, אבל הוא מרגיש כאלו עושה טובה למישהו, כי מאחר שאינו מרגיש את התענוג והמשמעות של עצם המצוה, ולא את הצער מעצם העבירה. אז מה הוא בעצם השכר שיכולים לתת לו? פשוט מאוד, לתת לו להרגיש את מה שעשה! וזה יקרה כאשר תפרד נשמתו מגופו, ושוב לא יסתיר הגוף על הרגשות הנשמה, ואז באופן אוטומטי ירגיש את התענוג הנפלא מכל מצוה ומצוה, ואת הריחוק העצום מכל עבירה שהתרחק ממנה.

אברהם יצחק: או אז, זה בעצם מה שדיברנו בשבוע שעבר שהמצוה עצמה היא השכר הכי גדול, עתה אני מבין שזה בעצם היה הצורה המקורית של בריאת האדם, שיעשה את המצוות בצורה זרה, רק פשוט שכחיים התרחקנו מהצורה הזאת ונרגיש זאת רק בגן עדן.

שבבת חוזרים ללפני החטא!

משפיע: ועתה נגיע להבנת מהות השבת ביתר שאת. כי השבת היא בעצם מעין חזרה לצורה המקורית של בריאת העולם ויצירת האדם! זה משמעות מילת 'שבת' לשוב אל שורש העולם (כמו שביאר באורך בספרה'ק ישר דברי אמת סי' מו), וזה פירוש 'זכר למעשה בראשית' (מכאור בספרה'ק מאור עינים' אורו) שפירושו שנעשה בשבת מעין הבריאה השלימה שהיתה בתחילה במעשה בראשית, כשהיה אדם הראשון בתכלית השלימות והקדושה, זאת אומרת: בשבת חזר האדם למצב שבו הוא יכול לחבר את המצוה והשכר כאחד, והיינו, הוא יכול להרגיש את הרגשת נשמתו ותענוג מעצם המצוה; להרגיש בחוש את קירבתו ויתרונן בכל מצוה שעושה, ובכל געגוע שבושח על מציאות הבורא וחביבות כלל ישראל. והוא אשר דיברנו ששבת הוא יום קבלת השכר, כאשר אז מתאפשר לנו להתענג על השם בכל רגע ורגע, ובפרט בעת לימוד התורה של שבת ובתפלות השבת, ובעת שירת שירות ותשבחות למלך קל חי וקיים.

אברהם יצחק: ומה היא אם כן המצוה של אכילה ותענוג בשבת?

משפיע: טוב מאוד שאתה שואל, כי עתה ההסבר מובן, כי אחרי שכבר נבשבת נמצא האדם בצורתו המקורית, אנו אחרי מבינים שבעצם בשבת אנו בדרגת 'גן עדן', וברדרת 'בית המקדש'. וכאשר אנו במצב כזה, הרי עצם האכילה עצמה היא מצוה, היא איננה כמו אכילת ימות החול, שהיא רק אמצעי וניתנת כח להקרב אל הש"ת בתורה ותפילה, אלא היא עצם המצוה. ממש, כי כאשר האדם נעשה מהות ועצמות הקדושה כמו לפני החטא, הרי כל מה שאוכל ומכניס אל גופו מתקרב אל הקדושה עצמה כפי שראינו בשל"ה הק'. האכילה היא לא רק אמצעי אלא גם מטרה, שעל ידי זה מתקרבים כל הנבראים ומתקרבים לשרשם שהיא הקדושה השורה בתוך האדם עצמו, ממש כמו שהיה בזמן שבת המקדש היה קיים, וכמו שהיה לפני חטא אדם הראשון.

אברהם יצחק: אז עכשיו מובן מאוד שכאשר מגיע שבת בכלל לא שייך נענין של בין המצרים, כי הרי בעצם בשבת יש לנו כבר את בחינת בית המקדש...

משפיע: ועוד יותר מזה, שכאשר השבת נמצאת בתוך ימי המצרים, יש יתרון לאור זה הבא מתוך החושך, שבאמצע ימי הבכי והאבל, אנו זוכים להאיר את אור התיקון והגאולה, ממילא האור חשוב ויקר הרבה יותר, וכמו שפירש ה'תפארת שלמה': על המאמר 'רב לך שבת בעמק הבכא' שהשבת שבתוך ימי החשך של עמק הבכא רב ומעולה עד למאוד.

אברהם יצחק: אני רואה שיכולים לדבר ולחדש עוד ועוד. אני מקוה שנוכל להמשיך עוד ועוד.

משפיע: אה, על כך חשבתי דבר נפלא: הרי מה שקרה בחורבן הוא שהתחדש עוד הפעם חטא אדם הראשון, והיינו, כי הרי בית המקדש היה כמו תיקון האדם וחזרתו לגן עדן; זו היא הרי השראת השכינה בבית המקדש שאינה אלא בכח קדושת כלל ישראל שהם עצמם היו ראוים להשראת השכינה בתוכם ממש, כאדם לפני החטא, כמו שידוע מהפסוק 'ושכנתי בתוכם' בתוך כל אחד ואחד. וממילא, כאשר כאשר חטאנו ונסתלקה הקדושה מאתנו, נחרב ממילא בית המקדש, ואם כן, שוב עיקר העבודה שלנו היא להקריב את עצמינו אל הקדושה, ואת זה אנו עושים על ידי מיעוט חלבינו ודמינו בתעניתנו. ונמצא שהתענית על החורבן, היא לא רק סיגוף וצער על החורבן, אלא הוא ממש במקום הקרבת וההתקרבות אל הקדושה שהיה בבית המקדש.

אברהם יצחק: יפה, אבל עדיין לא הבנתי, למה ההתקרבות נעשית דווקא על ידי מיעוט אכילה וחסיון של חלבו ודמו, למה לא בשאר מיני התקרבות בתורה ובמצוות?

משפיע: אתה שואל טוב מאוד, ואתה מחדד להגיע לנקודת הבנה של הדברים. כי מה שלמדנו שהמצוה הראשונה של אדם הראשון היתה באכילה, וכך גם החטא היה בעניין האכילה. עומק משמעות הדברים היא, כי לפני החטא היה כל גופו ממש מהות של קדושה; כל מה שהגיע אל הגוף היה מתקדש ומתעלה מיד. אשר זה בעצם הצורה הנכונה של 'אכילה', שמהותה, קירוב הבריאה אל הקדושה. אבל, כאשר חטא האדם, אז נהיה גופו דבר נפרד; מעתה הפך הגוף להיות חלק מהעולם החומרי המגושם ורחוק מן הקדושה, וכיון שכן, איבדנו את הצורה הנכונה של אכילה, ואם כן עתה נעשה הקירוב אל הקדושה באופן הפוך, והיינו שימסור את גופו עצמו אל הקדושה על ידי שיוותר וימסור את הנאותיו ותענוגיו להקב"ה.

אברהם יצחק: ומה בכל זאת נעשה כהיום על ידי האכילה שלנו? הרי בכל זאת אנו מוכרחים לאכול? ובכלל היום לא שייך כמעט לקבל עלינו תענית?

משפיע: נכון אמנם שכחיים אין האכילה שלנו בצורה המקורית, שעצם האכילה נחשבת לקרבן. אבל בכל זאת, מכיון שהאכילה מסייעת לנו ונותנת כוח בגוף לקיים תורה ומצוות, ועיקר הקירוב שלנו כהיום הוא הרי על ידי תורה ומצוות דייקא, נמצא האכילה בכוננה זו גם היא חלק מההתקרבות אל הקדושה ומצטרפת גם היא אל הקדושה, ונחשבת גם היא קצת מעין קרבתו כמו שאמרנו 'חז"ל שבזמן הזה שולחנו של אדם מכפר עליו כמוכח. אבל כמוכן שזה דייקא על ידי הכוונה הראויה שזה יוסיף לנו כח וישוב הדעת ורוגע אל הלימוד וקיום המצוות כראוי.

אברהם יצחק: גיוואלדיג, הבנה חדשה בכל עניין של חטא אדם הראשון, וכן בעניין של עבודת האכילה. ואיך אנו מגיעים מזה אל הנושא של שבת? הבנתי הרי שהמשפיע חותר להגיע אל הבנה חדשה על שבת איך היא שייכת לתיקון וגאולה...

משפיע: רגע רגע. אני נהנה שאתה אוחז ראש. אבל אנו צריכים עדיין להבהיר עוד נקודה מעניין הג"ל. ותחילה ברצוני לשאול אותך איזה שאלה. אם אנו מבינים שאדם הראשון היה לו מצוה לאכול מעץ הגן, וזוהו מבינים שהאכילה הזאת היתה יותר מעניין הקרבתו בבית המקדש, איזה שכר לדעתך היה מקבל על זה? היה מקבל על זה גן עדן? והרי היה אז בתוך גן עדן ממש, וגם האכילה עצמה היתה אכילה מפירות גן עדן, אז מה המצוה ומה השכר?

אברהם יצחק: נו?

משפיע: היתובה היא שכאשר אנו מתבוננים בצורה המקורית שברא הקב"ה את האדם, אנו מבינים שבעצם מצוות ושכר הם דבר אחד ממש! זה לא שני דברים נפרדים, כי בעצם בצורה המקורית של האדם שהגוף מאוחד עם הנשמה, כאשר הוא זוכה לקיים את מצוות בוראו זה התענוג הכי גדול שרק שייך, וזה ממש פירוש 'אכילת גן עדן' והיינו הענוגות מאור זיו שכינתו יתברך, זה בעצמו המצוה והשכר, כי בעצמו השכר, כי המצוה היא להתקרב ולקרב את כל הבריאה אל הש"ת, וזה עצמו התענוג הכי גדול. נמצא שהמצוה היא בעצמה השכר.

אברהם יצחק: או אה, נפלא מאוד. רגע, אבל למעשה היה לו עוד מצוה שלא לאכול מעץ הדעת, ומה המשמעות של המצוה הזאת? וגם מה השכר שהיה מקבל על זה?

משפיע: פשוט מאוד. כמו המצוות עשה היה להתענג על השם, כך היה הלא תעשה! שלא לאכול סם המותו וכמו שנאמר ונצווה

משפיע: אברהם יצחק! איך עבר עליך השבת האחרונה?
אברהם יצחק: ברוך השם טוב מאד. מה השאלה?

משפיע: כי זה הרי לא היה שבת רגילה, זה הרי היה שבת של בין המצרים, והרי ידוע שהשבתות של בין המצרים הם יותר גבוהים משאר שבתות השנה...

אברהם יצחק: כן שמעתי מזה. כך אכן כתוב בספרים הקדושים. מה הסבר של זה אני לא יודע בדיוק, אבל אנחנו מאמינים שזה באמת ככה.

משפיע: יש לך חשק לשמוע איזה רעיון על 'בין המצרים' ועל השבתות שבהם?

אברהם יצחק: כן, בוודאי. למה לא? אם זה יוסיף לי איזה בהירות בעבודת הימים האלו, הכל ריווח.

לפני החטא - האכילה כ'קרבן אל קדושת האדם'

משפיע: אז אומר לך נקודה שנתבהרה לי בשבת האחרונה תוך כדי לימוד בספר של"ה הקדוש. נתבהר לי בדבריו הקדושים משמעות חדשה במהות החורבן ועניין התענית, ומתוך כך, האירה לי גם הבנה חדשה בעצם מהות השבת, ואיך היא בעצמה שייכת לתיקון וגאולה.

השל"ה הקדוש (מסכת תענית אור תורה, סוד התענית) מדבר שם על המצוה הראשונה שנצטווה בה אדם הראשון שהיא - לאכול מעצי הגן עדן. בעוד שאנו רגילים ללמוד שאדם הראשון נצטווה שלא לאכול מעץ הדעת, השל"ה הק' לומד את הפסוק כפי שהוא כתוב בצורה של מצוות עשה: 'מכל עץ הגן אכול תאכל', והיינו, שהיה צאן ציווי לאכול מכל עץ הגן. ועל זה הוא שואל, איזה מין מצוה זה לאכול מכל עץ הגן?

אברהם יצחק: השל"ה הקדוש בעצמו שואל את זה?

משפיע: כן. וזו שאלה שבאמת מעוררת מחשבה, מה משמעות המצוה הזו של אכילת עצי גן עדן. והשל"ה הק' מתוך על כך דובר נפלא: מצוות האכילה היתה כמו המצוה של להקריב קרבנות לה'. והיינו כי לפני החטא, היה האדם כלול בקדושת הש"ת: המציאות שלו היתה מציאות של קדושה, ועל כן הוא נצטווה לאכול, כדי לקרב את כל הנבראים שייכללו גם הם בקדושתו כשהוא יאכל אותם. וזה היה ממש כמו עניין הקרבת קרבנות, אשר הם מלשון קירוב, כי התכלית באכילה היתה 'לקרב' את הדומם צומח ואף את החי אל האדם עצמו, אשר בו שכנה קדושתו ית' בשלימות הגמור. ובכך תקיים כל הבריאה כולה אל תכליתה, ליכלל בקדושתו ית'; וזה היה בעצם תוכן מצוות אכילת עצי הגן; קרבנותו.

אחרי החטא - האדם יקריב את עצמו

אברהם יצחק: זה נשמע לי חידוש נפלא, לומר שמשמעות 'קרבן' היא לקרב את הנבראים אל האדם?

משפיע: זה אכן חידוש נפלא. והסיבה לזה היא. כי אז היה אדם הראשון בתכלית הקדושה, והשלימות והתכלית של כל הנבראים היתה לקרב את עצמם אליו. אבל אחר שחטא אדם הראשון ירד ממעלתו ונתרחק הוא בעצמו מן הקדושה, ועתה יש עבודה אחרת לגמרי - שיקרב הוא את עצמו אל הקדושה.

אברהם יצחק: ומה המשמעות עתה של קרבנות? הרי הוא צריך עתה לקרב את עצמו. למה אם כן הוא מקריב את הבהמות?

משפיע: נכון. זה בעצם מה שכתוב בפסוק: 'אדם כי יקריב', שעיקר הקרבן עתה צריך להיות האדם עצמו, אלא שהוא מקריב בהמתו תמורתו; והיינו שהאדם נישג אל הקב"ה מתוך רצון להתקרב עצמו להקב"ה מתוך הרהור תשובה אמיתי, וכתמורה במקומו הוא מקריב בהמה או עוף. כך מברא שם השל"ה הקדוש. ומתוך כך הוא מברא שם עד כמה עניין הקרבתו והתעניות הם ממש עניין אחד, כי על ידי התענית הוא מקריב חלבו ודמו להקב"ה כמו קרבן, וזה הרי ממש עניין הקרבן - להקריב את עצמו להקב"ה.

אברהם יצחק: ומה ראה המשפיע מזה לעניין החורבן והתענית?

500 גליונות לזיכוי הרבים
נרבת הרה"ח ה' **מנחם גוטפארב** שליט"א
לדגל ה'חידת בני למול טוב'
במסות מרובת ש'תן ה'תלמוד ידוע יחיה מנחם רוב נת

1000 גליונות לזיכוי הרבים
נרבת הרה"ח ה' **חיים מנחם פישמאן** שליט"א
מסור ונאמן בל"ג לצנין מפעולת החסידות
לדגל ה'חידת בני למול טוב'
במסות מרובת ש'תן ה'תלמוד ידוע יחיה מנחם רוב נת

1000 גליונות לזיכוי הרבים
נרבת הרה"ח ה' **ברוך יעקב פרידמאן** שליט"א
נבאי יקול דודי' ביטום ד' 2
לדגל ה'חידת בני למול טוב'
במסות מרובת ש'תן ה'תלמוד ידוע יחיה מנחם רוב נת

כרכת מוזל טוב
ל'ידידנו הנכבד הרה"ח ה' **אברהם חיים ווייל** שליט"א
מסור בעבודתו ממשדור' קול דודי' תומך נלהב למפעולת החסידות
לדגל ה'חידת בני למול טוב'
במסות מרובת ש'תן ה'תלמוד ידוע יחיה מנחם רוב נת

לאהבה אותו

למה מעלתו של ה'עושה מאהבה' הוא כ"כ באין ערוך מה'עושה מיראה'? ומה היא הדרגה הפשוטה של אהבה השווה לכל נפש? ואיך אוהב אדם חומרי בורא אשר לית מחשבה תפיסא ביה?

א

ההבדל הגדול: איפה המהות

בדברי חז"ל אנו רואים עד כמה גדול המרחק בין אהבה ליראה, כשני עולמות ממש. לגבי תשובה לדוגמא, כשאדם עושה תשובה מיראה זדונות נעשים לו כשגגות, וכשיהודי עושה תשובה מאהבה הם נעשים לו זכויות. ומה עומק הדברים? למה תמיד 'נעשה' משהו עם החטאים, פעם שגגות ופעם זכויות, למה הם לא נמחקים כלא היו? והתסבר הוא, כי העניין כאן הוא לא החטאים או הזכויות, אלא המהות של האדם, מה שמעשי האדם קובעים על נפשו ומהותו. ועל כך אומרם חז"ל: כאשר יהודי שב לה' מיראה, הזדונות שלו נעשות 'שגגות', כי הרי מה השב מיראה אומר, "אני שב לה', לא בגלל שאני רוצה את הקשר איתו, ואת המצוות שלו, אני פשוט מפחד ממנו". מדובר כאן אם כן, באדם שכל כולו 'שגגות'; כל הקשר עם השי"ת בתורה ומצוות, אינו כלל מרצונו ומבחינתו, אלא רק באונס ו'שגגה' - כאשר אריה של גיהנם ועונשים הוא דרביע עליה ומכריח אותו לקיים תורה ומצוות. גם המצוות שלו אינם אם כן אלא 'שגגות', ואם כן כשהוא שב בתשובה גם הזדונות הופכות לשגגות; אי אפשר עוד להענישו.

אך מאידך, כשיהודי שב מאהבה, הכל הופך לזכויות; והכוונה היא הרי במלוא מובן המילה. יש 'חמת סופר' שממחיש זאת בלשון מבהיל, כי אם למשל ישב אדם במסעדה טריפה ואכל דבר אחר רח"ל, ואח"כ קיים תשובה מאהבה, תיחשב במימים אותה שנה של אכילת הדבר אחר, כמו שישב או בבית המקדש ואכל זבית קרבן פסח. כך דברי קדשו. ואין זה יתכן? אלא כי העניין כאן הוא המהות. כשיהודי קיבל אהבת ה' ושב מאהבה, הפכה המהות שלו כולה להיות חפצא של קדושה. כל מה שכלול במהות שלו, כל מה שהוא אכל ועשה, ואפילו החטאים, הכל הופך לקדושה, והכל ישמש בסופו של דבר ככלים לביטוי אהבה והקשר. ואם כן, הרי יוכל 'זכויות'.

וזה מחדד בעצם את כל ההבדל הגדול בין העושה מאהבה לעושה מיראה, המהות. אם המהות עצמה נכנסה לקדושה, או שהאדם מקיים את כל המעשים בהירות, אך המהות שלו נשארה בחוץ ח"ו.

ב

הקירבה או המאכל

אצל 'עושה מאהבה' שהמהות שלו נכנסה לקדושה, גם כל מערכת התורה והמצוות שלו, היא מערכת אחרת אשר יש על כך הסתכלות אחרת לגמרי מלמעלה ויש עמו משפט אחר. וכמו במשל גשמי, כשאדם מקבל מחבירו איה הנאה, הוא ישב בביהמ"ד והיה רעב וצמא מבין נורא, עד שהגיע שם יהודי בעל חסד אלמוני, ונתן לו סעודה הגונה לעיני ר' ישעי' ב"ר משה והשיב את נפשו. כמובן שישמח, וכשיגיע לביתו הוא יספר בהתרגשות, עד כמה היה רעב, עד שבהשגחה פרטית קיבל לאכול. אך אילו הסיפור יהיה שונה קצת: יהודי שנתן לו לאכול, היה חבר אוהב ונאמן שגב בשכונה והרגיש במצוקתו, ועל כן הגיע תיכף להשקיש את רעובו; מה יהיה במקרה כזה הנקודה העיקרית של הסיפור? החבר שלי איזה חבר נאמן ואוהב יש לי! והתרגשות הנפשית, מקירבת החבר תעפיל על השקט הרעובן שהוא קיבל פי כמה וכמה, וזה יהפוך להיות כל הסיפור.

וכך הוא בין 'עושה מאהבה' לעושה מיראה'. העושה מיראה' שרואה במצוות שהוא מקיים כפעולות ישירות שיש בהן כדי ליישר את הלבבות, מתמקד בפעולות. אך העושה מאהבה: כל המצוות שלו הן רק כאמצע לבטא את האהבה הגדולה והקשר הגדול שיש בעומק לבו כלפי השי"ת, ההסתכלות שלו על המצוות הם כפי שהזוה"ק קורא אותן 'איברים דמלכא'; קדושתו ית' בעצמו מצטמצמת בהן, והם המגלים את רגשי הקדושה העמוקים ביותר מתוך נשמת היהודי להשי"ת, ועל כן הוא כ"כ כוסף ומשתוקק אליהם. וכמובן, שגם מלמעלה ההסתכלות היא אחרת על יהודי כזה, יש עמו מערכת התייחסות אחרת, של קשר ואהבה.

בספר החסידות כתבו על כך כי 'אהבה' היא קשר בימינו 'אחד', כי האהבה היא המאחדת ומדבקת את היהודי, אשר אוהב הופך לאחד עם השי"ת, ונכלל במציאותו ית'. ומאידך, אם יהודי נשאר רק עם היראה החיצונית יש על כך לשון נורא של הרה"ק רמ"מ מוויטעבסק ז"ע שכתב על כך מליצה חריפה עם לשון הפייטן 'אסלדה ויחלה', כי 'אסלדה' הוא מלשון 'אי סולדה', והיינו שמרחק ידו בכדי שלא להיכוות, ועד"ה 'היחלה' - שהוא העובד מיראה, יש ולא התקרב בעצם אל השי"ת אלא יישאר במהותו רחוק (סולד) מהשי"ת.

יש דרגות ע"ג דרגות באהבת ה', אך לפני כן ישנה אהבה בסיסית שכל יהודי נצטווה עליה, ועל אהבה זו נבוא להתבונן. איך נוצרת באדם האהבה הזו. ויש את השאלה שכבר שאלו הראשונים על עצם המצווה של 'ואהבת', איך יתכן לצוות אדם שאינו אוהב 'לאהוב'? כשהתירוף הידוע הוא כי באמת כל יהודי אוהב, זה רק מכוסה בחלודה של הגוף והנפש הבהמית, וכשיסירו את החלודה, תגלה האהבה מאליה. אך אנו ננסה להתבונן בסי"ד מה היא הדרך הפשוטה בחלק העשה טוב' של מצות 'ואהבת', באיזה דרך יבוא הקריון חומר לבנות מערכת של אהבה עם השי"ת כביכול.

ויש את המהלך שמצינו בראשונים, להתבונן בגדול טובות וחסדי ה' על האדם, אשר מתוך כך יתעורר האדם באהבה של הכרת הטוב להשי"ת, אך לא ניכנס כאן לחלק זה כי כאן אנו רוצים יותר ללמוד את האהבה הנפשית, כזו שאנו מוצאים בלשונו של דוד המלך 'צמאה נפשי לאלקים לקל-ל חי', או בלשונות הפיוטים הקדושים "נפשי חולת אהבתך" "נפשי חמדה בצל ידיך", אשר פשוט כי מדובר כאן באהבה עמוקה יותר, אשר היא הריבה מעבר להכרת טובה' למי שהיטיב עמנו. ואת זאת יש לנו להבין, איך באים אנשים גשמיים כערכנו לאחוז באהבה כזו?.

ג

'אהבת בשר ודם' - יש כזה מציאות?

וכדי לעמוד על הדבר, נתבונן קימעא על עצם טבע ה'אהבה' שיש בעולם. ידוע על אחד הצדיקים שמעמ ממאן דהו שאמר שהוהב 'דגים', וכשענה היהודי שכן. נענה אליו: אם אתה אוהב אותם, למה אתה אוכל ומלכה אותם?! תאמר אם כן כך: אתה אוהב את עצמך ולכן אתה אוכל את הדגים... ועל כך יש חקירה גדולה, האם אכן כך היא כל עניין האהבה הגשמית. שאינה אלא אהבת האדם לעצמו, ומתוך כך לכל מה ששייך לו תועלת, או שבכל זאת יש אופנים של אהבה אמיתית בעולם בין איש לרעהו?.

הע'רבי נחל' מביא בספרו את מה שהפילוסופים קרוו והסיקו כי אהבה אמיתית היא רק זו שאנשים אנוחים יחד בדעה אחת, ומחמת חיבורם באותה דעה הם אוהבים זה לזה, אשר בה אין גורמים אישיים המתערבים באהבה. אך אם במסקנא פילוסופית עסקינן איננו מוכרחים לקבל את הדברים ואפשר להקשות שוב, כי אולי אהבת האחים לדעה גם היא אינה אהבה אמיתית, ואינה אלא שכל אחד אוהב את עצמו, וכיון שהשני מחזק את הדעה שלו עצמו, לכן הוא אוהב אותו.

אך האמת הברורה בכך היא שאכן יש בעולם אהבה אמיתית, אשר האהבה האמיתית הזו באה מכח הנשמה שבאדם. וכך הוא טבע הבריאה, שכששני אנשים הבאים יחד במגע זה עם זה, תתרקם ביניהם אהבה; גם אם זה ידיר שפוגשים אותו בקיבוץ בביהמ"ד או אפילו במרוכות של השכונה או באוטובוס, הנפשות מתחברות זה לזה. ולכן למחרת אם נשמע כי בעל המרוכות המוכר נפטר ל"ע, גם אם לא היה בינינו קשר מיוחד, זה ידקור לנו בלב, כי נוצרה כאן אהבה מעצם השהייה בקירבתו. כי מאחר שהנשמה מלובשת בגוף, לכן הקירבה והמגע הגשמי שבין שני בני אדם מעורר קירבת הנשמות, המאחדת אותם להיות כאחדים, ומה נוצר רגשי אחדות ואהבה ביניהם.

הפילוסופים אכן לא הסיקו כך, וטענו כי בטח אין זו אלא אהבה מוויפית, וכל אחד אוהב את אנשי סביבתו רק בגלל התועלת שהוא מוציא מהם - מאחר שגודע לפילוסופים הסוד שהאדם הוא מורכב מ'גוף' ו'נשמה'. וכשהאדם הוא 'גוף' לבד הם אכן צודקים כי לא שייך שתהיה אהבה בין גופים גשמיים שכל אחד חושב על עצמו. אך לאחר שחז"ל גילו לנו כי לאדם שתי נפשות, נשמה וגוף מבינים כי אמנם גם אם האדם הוא בעל גוף, יש בו נשמה טהורה, אשר מצידה נוצר החיבור בין הנפשות, באהבה אמיתית שאינה תלויה בדבר.

ומה שיש לפעמים יוצא מן הכלל, שלא נוצרת אהבה - גם כשיש מגע בין שני בני אדם - זה כי האחד לא ראה את השני; הוא ישב

לידו באוטובוס יום יום, אך היה כ"כ שקוע בעסקיו ובטירדותו, עד שלא שם לב שיש כאן עוד משהוא. או לפעמים אפילו כשהאדם מתעסק עם השני ושואל בשלומו, יכול להיות שהוא רואה כל הזמן רק את עצמו, לדוגמא: הוא רוצה להתחנף אליו כדי ליהנות מטובותיו בבוא היום; הוא עולה מדי יום לעזור ליהודי קשיש, כדי שבבוא היום יוכל להתחם את הירושה שלו על שמו... אז אכן לא יתחבר הנפשות, מאחר שהאדם חשב כאן רק על עצמו; אך בישרות העולם כפי שהאלקים עשה את האדם ישר, הקירבה מביאה מטבעה לאהבה אמיתית וטהורה. ואפילו כשה מתחיל מתוך אהבה התלויה בדבר, כשהאדם הוא אדם ישר ובריא, זה הופך עם הזמן להיות אהבה אמיתית. כך הוא כח ה'אהבה' שהשי"ת הטביע בנפש כל נבאר.

ד

קיים תורה ומצוות ומתוך כך אתה אוהבת

כשהתורה מצווה אותנו 'ואהבת את ה' אלקיך', פשוט המצווה היא אם כן לקחת את אותו כח האהבה ולאהוב עמו את הרבנו של עולם. דהיינו ש"ע" שמתקרב ונשנה כביכול עם השי"ת, בזה יוצר כביכול אחדות בינינו, ונשמתינו יתקשר באור אלקותו, עד שכביכול יהיו לאחדים, ויורגש בלבנו אהבה עזה להשי"ת.

ועל כך השאלה הרי נשאלת: הרי את הרבנו של עולם אנו לא פוגשים במרוכות? הרי לית מחשבה תפיסא ביה, והוא רם ונשא מתפיסתנו והשגתנו, ואיך תתפתח כאן האהבה? אך התשובה על כך היא, שאכן גם את הרבנו של עולם' אנו פוגשים ואפילו במרוכות. אכן, לית מחשבה תפיסא ביה, אבל על כך יש את החידוש של תורה ומצוות אשר בהם 'הנשים השי"ת את עצמו כביכול, וכפי שהזוה"ק כותב כי המצוות הן 'איברים דמלכא' כביכול, וספרי החסידות מאריכים בקדושה הנוראה שיש בכל מצוה. כי זה מה שמצווה עושה ליהודי, בכל מצווה שיהודי מקיים הרי כביכול פוגש את השי"ת, ומתאחד ומתחבר באור אלקותו יתברך המלובשת בתורה ובמצוות, אשר על ידי כך הוא מתחיל לאהוב אותו ית', ולכן, ככל שיהודי מתמיד בלימוד ובקיום מצוות, כך תגדל ותתרבה האהבה יותר ויותר. כי זה ממש כפי חוקי האהבה בין איש לרעהו למטה, אשר ככל שמרבים לשוהת יחד מתגדלת האהבה, וכך הוא עם השי"ת כביכול, ואפילו כשיהודי מתחיל 'שלא לשמה', המאור שבה יחזירו למוטב, ומתוך שלא לשמה יבוא לשמה, כי הוא יכיר את השי"ת.

ואכן, זה לגמרי כמו במשל, וכמו שכאשר אדם יעזור לקשיש כדי לקבל ממנו את הירושה, לא תתפתח אהבה, כך יכול להיות גם יהודי שמקיים את כל המצוות, ולא נגע בלבו אהבת ה', מאחר שהוא חשב כאן רק על עצמו, שהוא לא ייכשל והוא לא ייפול בגיהנם, או חשבונות אחרים שהוא רוצה להוציא לעצמו מזה, והוא לא שם לב לאור השי"ת המצמצם ומתקרב אליו בתוך המצווה. ונצטע על כך לשון חרפי שאלמלי רבינו הר"מ ק' כתבו בעצמו בספרו לא היה אפשר לאמרו, וכך הוא כותב בפרק ט' ב'יתומר דבורה' בזה הלשון: 'והנה היראה מסוכנת מאד ליפגם ולהכנס בה החיצונים. שהרי אם הוא ירא מן היסורים או מן המיתה או מגיהנם הרי זו יראת החיצונים, שכל פעולות אלו מן החיצונים'. ע"ל"ק המבהיל. ובעצם, הן הן הדברים אשר דיברנו. כי אילו יהודי מקיים את מצוותיו מתוך יראה, הוא קונה לולב ומחמיר בכל הדעות והשיטות, מרוב יראה מהעונש, הוא הרי חושב רק על עצמו, וח"ו הוא כלל לא מתקרב לה' על ידי זה, ואדרבה, זה יכול להפיל אותו אל החיצונים, כי יכולה להתפתח בלבו טינה כלפי ה' המאיים אשר בדמינו העומד נגדו עם חרב שלוף, זה עצמו עושה לו מסך המבדיל.

אך ככל שיהודי מקיים מצוות בישרות ובפשוטות, מתוך שימת לב לקצוהו ית', וללא חשבונות רבים ושונים. זה עצמו יביא אותו לקיים מצוות 'ואהבת'. וכשון המדרש על ואהבת" "למוד תורה וקיים מצוות, ומתוך כך אתה אוהבתו". יזכנו ה'.

מעובד מתוך סיפורו השבועי של המשפיע הגדול"ר' בן ציון אפל שליט"א המתקיים מדי יום שלישי בשעה 8:30 בערב 'ויכל' ר' בנימין ברוכילי התפילה

רשפיה / כללי ודעי קודש ממאורי החסידות

חז"ל אמרו 'בעקבתא דמשיחא אין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים', ומי שיודע זאת לא חסר לו כלום

הרה"ק החידושי הרי"ם ז"ע ('שיח שרפי קודש' חיזוק בעבודה"; צד)

להזניח את העולם הזה

אנה אבקשך

שאלות והתלבטויות בעבודת השי"ת

סוד הקבלות

שאלה:

אני מקבל על עצמי קבלות טובה, אבל אני לא מצליח לעמוד בהן, ועד שכבר התייאשתי מכל הרעיון הזה שנקרא קבלות. רציתי לדעת איך מצליחים לעמוד בקבלות? ואם לא הצלחתי לעמוד - איך מצליחים להתרומם לעמוד על פנים בעתיד, שלא לוותר על הקבלה לגמרי ולהתייאש ממנה?

תשובה:

סוד ההצלחה לעמוד בקבלות טובות הוא התכנון. זה לא דבר מורכב, אבל זה פשוט הופך לגמרי את משמעות הקבלה. מוצון כללי וטוב זה הופך לקבלה ברת קיימא שאפשר לעמוד בה. סוד ההתכנון הוא סוד גלוי, משום שכל אחד יודע שבעניני עולם הזה אי אפשר להתקדם בשום דבר בלי תכנון, ומה שצריך זה פשוט לקלוט שכן גם ברוחניות.

מה כולל התכנון? שלשה דברים: **מטרה, אמצעים, מפריעים.** במילים פשוטות יותר: א. מה אני רוצה? ב. איך אני משיג את זה? ג. מה עלול להפריע לי לזה ואיך אתמודד עם המפריע?

למשל, אדם הולך לקבל על עצמו קבלה בעניני תורה - עליו לדעת קודם כל את מטרתו: האם ללמוד ולדעת את כל תורה שבכתב ותורה שבעל פה; או לסיים ש"ס בבלי ירושלמי; או להיבחר שולחן ערוך; וכן הלאה.

לאחר שהציב לעצמו מטרה - הוא צריך לבדוק מה האמצעים לכך. מה השעות המתאימות ללימוד כזה, איפה יש מקום לישב הדעת, ומי יוכל להיות חברותא מתאים, איזה סדר והספק לימוד יתאים לו, מה הספרים המתאימים, ואיזו צורת הלימוד נוגעת לכאן. האם ללמוד קטעים קצרים או קטע ארוך אחד, האם ללמוד בצורה זו או בצורה אחרת.

משיים את השלב השני - שלב האמצעים, הוא צריך לעבור לשלב המפריעים. אי אפשר להתחמק מן השלב המכריע הזה, משום שאם לא מתכננים איך להתמודד עם המפריעים, אזי הקבלה תיפול שם. לכן צריך לבדוק בפורטרוט איך מתמודדים עם המפריעים העלולים לצוץ: טירדות, חוסר התאמה, רעשים, אנשים שאים לשוחח ולהפריע, או כל מפריע שרק יהיה.

הדברים אמורים כמוזן לכל סוגי הקבלות. **כך למשל** גם בתפילה. אם האדם רוצה להתחזק בתפילה, לשפוך נפשו להשי"ת ולהתקרב אליו, הוא צריך לתכנן את שלשת השלבים. שלב המטרה: איך אני רוצה להתפלל? בהתבוננות באריכות או בהתבוננות קצרה, בהתלהבות כללית או בנקודה פרטית, בפירוש המילות או בקדושת האותיות, בביגעת נפש או בביגעת גוף וכן הלאה.

לאחר מכן הוא צריך לבחור את ספרי כוונת התפילה המתאימים לכך, הזמן המתאים לכך, המקום המתאים לכך, וכן הלאה והלאה. ושוב הוא צריך לעבור לשלב השלישי - לבדוק מה יפריע לו לתפילה כזו, ואיך הוא הוא יוכל להתמודד עם זה.

ושלש נקודות לגבי אופן התכנון:

א. את התכנון רצוי לעשות **על גבי דף**. ככה זה יוצא

השמש של יום השבת שקעה במערב, הצללים נטו, ושעת רעוא דרעוין הגיעה.

עשרות הצטופפו בקלויז בזידיטשוב, חושך מאיר מילא את ההיכל, ובני היכלא ישובו בכיסופין למחזי זיו דזעיר אנפין.

לאחר שעה ארוכה של זמירות בהשתפכות הנפש, נדם קולם של החסידים ושקט השתרר בכל בית הכנסת.

קולו של הרבי הרה"ק ר' צבי הירש מזידיטשוב זי"ע בקע ממקום מושבו שבראש השולחן, החסידים הרכינו את ראשם, הטו את אזנם בידיהם, ברצותם להיטיב לשמוע.

ה'תורה' התחילה בקול שקט וחלש, שעד מהרה התגבר וחצב להבות אש מלבבות החסידים, "מיינע טייערע קינדער, מה יש כאן בכל עניני העולם-הזה?".

הקול הקדוש המשך לתבוע, "אין שום ממשות בכל עסקי העולם הזה! לא שוה לאדם להשקיע ולו את אצבעו הקטנה בחיי שעה, כל שכן וכל שכן לא את מוחו וכוחות גופו.

"מניחים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה?!" הצליף הרה"ק בלבבות החסידים, אלו שותים בשקיקה את דברות קדשו מלהבות אש, משל נודדים הם במדבר כבר שבועיים ימים, ולא מצאו להם טיפה של לחלוות עד עתה, "רבות, **צריך להניח את כל העולם הזה ולעסוק רק בעניני שמים!**"

כבר כמה ימים שאין אספקת חלב במיקולאייב. החלבן העירוני, נטע לייב, לא הופיע בשערי העיר מזה כמה ימים.

גם ברודזיל ובברזידוביטש שואבי המים נעדרים מהעבודה, ובבאלחוב יש מחסור חריף בעצים להסקה. עזריאל צבי, אחד מחוטבי העצים נעדר ולא חוזר כבר כמה ימים.

אפילו בית המרזח העומד בדרך לחודורוב סגור ומסוגר. הארענדאר ר' אשר חיים לא עומד מאחורי הדוכן, כמו תמיד, ומשרת את לקוחותיו נאמנה. הוא לא נמצא זה ימים מעטים, והקרעטשמע סגורה על מסגר ובריה.

בית המדרש בזידיטשוב המה בקול התורה. עשרות בעלי בתים ישובו והגו בתורה כל היום. אפשר היה למצוא שם את כל סוגי האנשים, מנטע לייב החלבן ועד ר' אשר חיים החוכר.

הללו, ששמעו את דבריו הנלהבים של רבם בעת ה'תורה' בסעודה שלישית, גמלה בליבם ההחלטה הנחרצת לזנוח את כל עסקי עולם השקר, ולעסוק רק בחיי נצח.

לאחר כמה ימים הרגיש הרה"ק בדבר מתמיה: החסידים שהגיעו לשבות בשבת האחרונה לא באו להיפרד לשלום.

הרה"ק קרא למשמשו וביקש לברר למה לא באו התלמידים להיפרד. "הם עדיין נמצאים בזידיטשוב" סיבר הגבאי את אזניו, "בנתיים הם לא חזרו לביתם".

לבקשת הרה"ק נקראו החסידים אל הקודש פנימה, שינמקו את הישארותם בזידיטשוב. "הרבי הרי אמר שיעזבו את כל עניני העולם הזה" לא הבין עזריאל צבי חוטב-העצים, "שיעסקו רק בעניני שמים".

חיך נפרס על פני הרה"ק ר' צבי הירש זי"ע. הוא פנה אליהם במתק לשונו, "נישט אלע טאג איז שלוש סעודות... סעו לביתכם לשלום".

"משמעות דבריו של ר' הערשעלע זי"ע, המתיק הגה"ח ר' ישראל שמעון קסטלניץ זצ"ל בגמרו את סיפור המעשה, "כי אמנם אליבא דאמת כך הוא, שאדם צריך לעבוד על עצמו להגיע לדרגה כזו להזניח כל עניני העוה"ז ולהשקיע את כל כוחו בעניני שמים.

"אולם, אי אפשר להגיע לזה בבת אחת. ועל כן ציוה עליהם לחזור לבתיהם, ושלא יפסו במדרגות שעדיין לא הגיעו לידי כך, וד"ל".